

El paradís cors viu moments de calma a l'espera del canvi. La majoria de grups armats han declarat una treva després de l'anunci de Jospin d'obrir negociacions.

Un nou estatut per a Còrsega

Seguint l'exemple del cas irlandès, i en certa manera també del basc, ara és el torn de Còrsega. Els parlamentaris de l'Assemblea d'aquesta illa intenten elaborar una proposta d'estatut amb el govern francès que podria necessitar un canvi constitucional.

Còrsega viu ara un període de treva i de negociacions polítiques. Fracassada la política del bastó, el govern francès s'ha decidit a aplicar la política de la pastanaga. En un tomb radical de la seva línia política d'aquests últims anys, el primer ministre, el socialista Jospin, acompanyat de cinc ministres, rebia el dia 13 de desembre proppassat, al palau de

Matignon —seu del cap del govern—, una delegació formada per vint-i-vuit parlamentaris corsos, dos dels quals independentistes. Obria, així, públicament i solemnement, una nova política de diàleg. De la reunió, en va sortir una cita per a una de nova, en la qual les forces polítiques corses li havien de presentar propostes de solució del conflicte. Però no es van

posar d'acord i paradoxalment van demanar a Jospin que els digués ell què havien de fer.

I és que a l'hora de parlar del futur els nou grups polítics de l'Assemblea corsa i els del consell executiu (govern) s'han trobat ràpidament amb profundes discrepàncies. A la tercera reunió, tinguda el 14 de gener a Ajaccio, van haver d'aparcar la qüestió de la re-

forma constitucional i van dedicar-se durant sis hores a tractar de la manca d'equipaments, de la simplificació administrativa, de les transferències estat-regió i de la supressió dels dos departaments que divideixen l'illa. Abans, el grup més nombrós de l'Assemblea, format per neogaullistes (RPR), centristes (UDF) i liberals (DL), amb 17 escons, ja s'havia barallat a fons sobre l'eventualitat de proposar una reforma de la constitució que fes possible un nou estatut, dotat d'amplis poders, per a Còrsega.

Divisions dins la dreta majoritària. El president de l'Assemblea corsa, José Rossi, de Democràcia Liberal (DL), va plantar cara als parlamentaris neogaullistes de l'RPR, entre els quals hi ha el president del consell executiu de Còrsega, Jean Baggioni. Rossi vol anar a l'arrel del problema, que és la qüestió institucional: "Per retocar l'estatut, no val la pena d'obrir la caps de Pandora". Considera que el problema cors no se solucionarà amb noves transferències en matèria d'economia, d'ordenació territorial, de medi, de cultura, de fiscalitat i de desenvolupament. "Cal un veritable xoc polític -diu- que faci impossible el retorn de la violència política. Si no arribem a una reforma d'aquesta mena, continuarem enfonsant-nos en el subdesenvolupament i en la violència que genera. La desaparició progressiva dels mals que avui s'expressen de manera violenta permetrà de diluir progressivament les reivindicacions separatistes. No es tracta d'una avantcambra de la independència, que els corsos no volen".

El model proposat el dia 7 de gener, d'una comunitat insular corsa, va esverar els diputats de l'RPR, que no volen anar més enllà d'una "descentralització àmplia", en paraules de Baggioni. També els comunistes i els radicals d'esquerra van expressar el seu neguit. Tants recels han obligat Rossi a fer marxa enrere. Té el suport dels reformistes i nacionalistes, és a dir, dels independentistes de Corsica Nazione (8 escons), dels "corsistes" de l'independent Toussaint Luc-

EFE

Talamoni (independentista cors): "Jospin té una oportunitat d'or. Si deceben la societat corsa, serà la catàstrofe."

ciani (3 escons) i de Philippe Cécaldi (4 escons). En una posició intermèdia, de dubte, hi ha el socialista dissident Renucci (5 escons). I contra seu hi ha els comunistes i els radicals d'esquerra (11 escons). Ja hem dit que el grup majoritari RPR-DL-UDF (17 escons) es troba dividit: 11 segueixen Baggioni i 6, Rossi. Així, doncs, cal buscar la manera de sortir d'aquest atzucac.

Jospin i els nacionalistes volen canvis. El dirigent de Corsica Nazione, Jean-Guy Talamoni, ha declarat: "Allò que negociem no és un tercer estatut, és una pau definitiva. El clima serà que regna a Còrsega és el primer èxit d'aquesta iniciativa: cap atemptat, les nits

són calmades. Jospin té una oportunitat d'or i no la pot malversar. La societat corsa es manté a l'espera. Si la seva esperança és decebuda, serà la catàstrofe". També el primer ministre francès, Lionel Jospin, ha fet un advertiment: "Si això no funciona, rebobinarem el film" (fi de la política de diàleg i retorn a la repressió?). Uns quants dies abans havia dit: "No es pot estar satisfet amb una situació bloquejada, que afavoreix els extremistes. Els electes discuteixen. Ja veurem què proposen".

Les reunions per a parlar del nou estatut s'han fet cada divendres i, en principi, es tractava d'establir un calendari i l'ordre del dia de les reunions setmanals per elaborar propostes comunes sobre competències, poders i l'abast d'un nou estatut, el tercer. El primer va ser el 1982 (lleï Defferre) i el segon, el 1991 (lleï Joxe).

El projecte, en un primer moment, es creia que podria estar llest a final de febrer i que l'Assemblea corsa el podria adoptar abans del 12 de març per crear un comitè de treball amb el govern francès que redactaria el projecte de reforma (tercer estatut) per a abans de l'estiu. Però aquestes bones expectatives han quedat frustrades perquè la batalla entre jacobins i autonomistes o reformistes va quedar en em-

D'esquerra a dreta: l'alcalde de Ajaccio Marc Marcangeli, el primer ministre francès, Lionel Jospin, el president de la República, Jacques Chirac, i el ministre de l'Interior, Jean-Pierre Chevènement. Dins el govern hi ha fortes discrepàncies sobre què cal fer amb Còrsega.

Tres corrents o tendències

Les opcions polítiques en conflicte es podrien agrupar en tres corrents o tendències:

1. Jacobins. La seva actitud es podria resumir dient que amb l'estatut actual ja en tenen prou i massa. L'existència d'un govern i una assemblea territorial amb uns certs poders legislatius consideren que ja és més que suficient. Opinen, és clar, que l'estatut del 1991 es massa descentralitzador i que anar més enllà posaria en perill la República. Sostenen que Còrsega ja disposa dels organismes institucionals necessaris per resoldre els problemes d'insularitat i que l'única cosa que cal és una sincera voluntat política dels parlamentaris corsos de planificar i tirar endavant el desenvolupament del territori; és a dir, que els acusen de no assumir les seves responsabilitats i d'esperar que París els resolgui tots els problemes.

És un corrent transversal format per comunistes i neogaullistes, passant per una part dels radicals d'esquerra i dels socialistes.

2. Reformistes. Són partidaris d'ampliar la descentralització, però sense qüestionar la pertinença a la República. Ell seu model són les autonomies de les altres illes de la Mediterrània occidental: les Balears, Sardenya i Sicília, i també l'estatut de l'arxipèlag de Nova Caledònia. Parlen del marc de l'Europa de les regions.

També és un corrent transversal que abasta sectors liberals, neogaullistes, radicals d'esquerra i socialistes, però no comunistes.

3. Nacionalistes. Les seves reivindicacions es resumeixen en una plataforma de quinze punts amb vista a "un acord polític amb l'estat francès". Les més destacades són el reconeixement del poble cors (legalment només hi ha el poble francès), dotar l'illa de poders executius, legislatius i judicials, llibertat per a organitzar la seva administració, la seva fiscalitat i la seva política econòmica, social i cultural. També demanen l'oficialització de la llengua corsa, la creació d'un sistema educatiu propi i una política laboral que afavoreixi el retorn dels milers de corsos dispersos pel món. Igualment, parlen d'un programa polític per etapes que tingui en compte el dret a l'autodeterminació i que permeti de desenvolupar relacions internacionals. Finalment, reivindiquen l'amnistia de tots els patriotes "empresonats, buscats i perseguits". Aquesta plataforma ha estat elaborada per vuit dels tretze moviments nacionalistes operatius i és defensada pels diputats de la coalició nacionalista Corsica Nazione. **A. R.**

L'ex-prefecte de Catalunya Nord, Bernard Bonnet, a l'esquerra, va ocupar el mateix càrrec a Còrsega. Després d'uns atemptats a quioscos de platja va ser acusat de terrorisme d'estat.

pat virtual en la sessió de l'Assemblea corsa que van fer el passat 10 de març. Els parlamentaris corsos van decidir ni més ni menys que sigui el govern francès qui els hi faci propostes de millora de l'actual estatut.

Dels 51 parlamentaris corsos de l'Assemblea territorial, 26 van votar una moció i 24 una altra. Però, donat que no es va votar en contra (només hi va haver vots a favor d'una i altra), ambdues van ser adoptades, una per majoria absoluta i l'altra per majoria relativa. Les dues, doncs, aniran a la taula de Jospin, que haurà de buscar la síntesi. Aquesta actuació ha decebut tots els qui van creure els dirigents polítics que des del desembre afirmaven que es vivien moments històrics, ja que per primera vegada el govern francès deixava al poble cors proposar quin volia ser el seu futur. Ara bé, a l'hora de la realitat, res de res, els diputats han retornat la pilota a París sense jugar el partit.

Una de les mocions, l'autonomista, va ser presentada per Rossi amb el suport de diputats del centre-dreta, socialistes, radicals i els vuit nacionalistes, mentre que l'altra, la dels jacobins era liderada pel ministre franco-cors de la Funció Pública, Emile Zuccarelli, i Jean Baggioni, amb el suport dels neogaullistes i dels comunistes. Les dues mocions coincideixen a culpar dels mals de l'illa una administració ineficaç, la manca d'un veritable pla de desenvolupament, la necessitat de potenciar el turisme, l'ensenyament obligatori de la llengua corsa des de la maternal i afavorir la creació de llocs de treball per als illencs. En canvi, les discrepàncies apareixen a l'hora de proposar solucions. Els jacobins consideren inconcebible que l'Assemblea disposi de poders legislatius (condició que els nacionalistes consideren *sine qua non* per seguir dins el diàleg polític) així com que pugui cobrar els impostos. L'actual estatut ja els hi està bé, amb retocs si fes falta, però no volen sentir parlar d'autonomia perquè la consideren el primer pas cap a la independència.

El debat ha dividit internament la

ROSANNA PUCHADES

Pobre illa pobra

Superfície: 8.680 km²

Habitants: 250.000

Recursos econòmics:
turisme i agricultura
tradicional de vi,
oli, blat, llimones
i tabac.

Objectius dels atemptats

Un universitari francès, Xavier Crettiez, ha classificat per objectius els atemptats fets a Còrsega entre el 1980 i el 1995. Heus-ne ací els resultats.

Objectiu	Nombre	Percentatge
Dret comú	2.157	39
Cases i apartaments	999	18
Comerços i empreses	772	14
Administració, edificis simbòlics	560	10
Bancs	423	8
Turisme	357	7
Forces de l'ordre	191	4
Polítics i sindicals	64	1

Des de fa vint anys hi ha una mitjana d'una explosió per dia, la meitat no reivindicades per ningú. Entre les víctimes de la violència hi ha vint nacionalistes, morts entre 1974 i 1995, set gendarmes o policies i nou militants antinacionalistes. Es calcula que els grups armats, segons Crettiez, han matat una cinquantena de persones. Al continent, des del 1978, el nombre d'atemptats puja a 277. **A. R.**

Vint-i-cinc anys de violència

22 agost 1975. Dos gendarmes morts en un assalt a un local d'Alèria, ocupat per militants autonomistes.

5 maig 1976. Primera "nit blava" (esclaten dotzenes de bombes). Apareix l'FLNC.

31 maig 1979. "Nit blava" a París; hi esclaten vint-i-dues bombes.

9 gener 1980. Tres morts (l'un, policia) en una presa d'ostatges a Ajaccio.

16 abril 1981. Un mort en una explosió a l'aeroport d'Ajaccio dos minuts després d'aterrar-hi l'avió del president Giscard d'Estaing.

19 agost 1982. "Nit blava" amb més explosions (noranta-nou).

13 setembre 1983. Assassinat el secretari general del departament de l'Alta Còrsega, Massimi.

15 maig 1986. Dos morts (l'un, gendarme) en un camp de vacances volat, a Cargese.

17 juny 1987. Assassinat del president de l'Associació per la Defensa de les Víctimes del Terrorisme, Lafay.

26 setembre 1990. Assassinat del vice-president del consell general de Còrsega del sud, Grossetti.

15 juny 1993. Assassinat del militant nacionalista Sozzi, fet que obre una guerra fratricida entre grups rivals (una vintena de morts fins el 1996).

2 febrer 1997. La "nit blava" més espectacular d'aquests últims quinze anys.

6 febrer 1998. Assassinat a Ajaccio del prefecte de Còrsega, Érignac.

20 abril 1999. Incendi d'un restaurant al golf d'Ajaccio. Un coronel i cinc gendarmes se'n confessen culpables.

5 maig 1999. El prefecte Bonnet i el seu director de gabinet, Pardini, són empresonats.

25 maig 1999. Detenció del comando nacionalista responsable de la mort de Claude Érignac, però el presumpte autor, Colonna, pot fugir. **A. R.**

EFE

El dirigent dels independentistes de Corsica Nazione, Jean-Guy Talamoni (al centre, amb camisa blanca). Talamoni ha dit: "Allò que negociem no és un tercer estatut, és una pau definitiva."

les dretes i les esquerres, entre autonomistes i jacobins. Així tan radicals d'esquerra com socialistes s'han barallat entre ells per qüestions essencials i dretes i esquerres jacobines s'han unit per fer front a les posicions dels nacionalistes corsos. Fins i tot la preparació de les eleccions municipals a la capital de l'illa, Ajaccio, ha fet canviar de posició (d'autonomista a jacobí) el socialista Simon Renucci ja que és candidat a l'alcaldia en contra del líder dels autonomistes, el liberal José Rossi. Davant d'aquesta situació, el cap del nacionalistes de Corsica Nazione, Jean-Guy Talamoni, ha dit: "Alguns tenen problemes existencials. Una capa d'alcaldia és més important als seus ulls que el futur del nostre poble".

Els jacobins, nerviosos. Les reaccions, a favor i en contra, també han vingut del govern francès. Dos ministres, jacobins, no han pogut esperar com evoluciona la situació i ja han expressat públicament la seva actitud, contrària al diàleg. Es tracta del de l'Interior, Jean-Pierre Chevènement, i del de la Funció Pública, Émile Zuccarelli, radicals d'esquerra. Tots dos consideren que Rossi va massa de pressa i massa lluny amb les seves propostes polítiques de reforma. Chevènement deia el 4 de gener, a manera d'advertiment: "Còrsega no

**Chevènement:
"La noció de poble cors xoca amb la de poble francès, en un sentit polític: comunitat de ciutadans."**

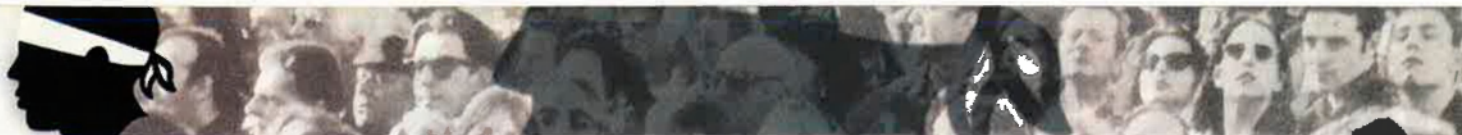
és Nova Caledònia". (Aquest arxipèlag del Pacífic té un estatut d'autonomia ampli i hi ha previst un referèndum sobre el seu futur polític: independència o autonomia). Més encara: "Que caldria fer uns retocs a l'estatut, ho he pensat sempre, però és evident que no es tracta pas d'una prioritat, al costat de les necessitats de desenvolupament econòmic i social i de les exigències de l'estat de dret. La noció de poble cors xoca amb la de poble francès, en un sentit no pas ètnic sinó polític: comunitat de ciutadans".

Zuccarelli deia el dia 3 de gener que, en el pla polític, no prenia decisions a partir de les treves, i que cap estatut no era un fi en si mateix, sinó un instrument per a un projecte de desenvolupament.

També considera "indecent" reclamar una amnistia quan el presumpte assassí de Claude Érignac (prefecte assassinat a Còrsega) encara era lliure. Jospin havia dit abans que podia haver-hi una "amnistia a la fi del procés", de la mateixa manera que es negocia el pagament dels dies de vaga. Per la seva part, ja abans de la reunió de Matignon del 13 de desembre, l'ex-president francès, el liberal Valéry Giscard d'Estaing, havia dit que era inútil parlar d'un nou estatut, perquè Còrsega tenia un problema de funcionament; revisant allò que no funcionava ja s'arreglaria tot. També considerava "insuportable" que només es parlés del 15% dels corsos, els nacionalistes, quan el 85% de la població "vol funcionar dins la República francesa".

En canvi, dins el govern el nacionalisme cors sembla tenir un aliat en la persona de la ministreessa del Medi, Dominique Voynet, líder dels ecologistes. Els verds corsos (la branca corsa del partit de Voynet) militen dins la coalició nacionalista Corsica Nazione i es consideren "ecologistes i nacionalistes". Els Verds francesos mai no han exigit la fi de la violència com a condició per a negociar, cosa que exaspera Chevènement, el ministre de l'Interior, que el 6 de juliol de l'any passat declarava al diari *Le Figaro* que el veritable problema de Còrsega era el de la renúncia a la violència per un nombre de persones que, inclosos els electes a l'Assemblea territorial de Talamoni, es neguen a condemnar els assassins del prefecte Érignac.

La treva dels grups armats. Després de la reunió de Matignon del 13 de desembre cinc grups armats corsos van anunciar el 23 de desembre un alto-el-foc sense condicions: "Hem decidit donar una nova oportunitat a la pau, i confirmem el nostre acord fonamental amb la continuació i l'èxit del debat públic iniciat a Matignon". N'eren els grups signants l'FLNC històric (Front d'Alliberament Nacional de Còrsega-Canal Històric, braç armat d'A Conculca, partit que dirigeix la coalició Corsica

Nazione), FLNC 5 de maig, Fronte Ribellu, Clandestinu i Resistenza. Dies després, el 4 de gener, un sisè grup se sumava a la treva: U Fronte Patriotu Corsu (FPC). L'anunci es va fer en una conferència de premsa clandestina amb la presència de cinquanta militants armats, amb la cara tapada. Fora de la treva hi havia l'Armata Corsa (va néixer el mes de juny i afirma que té 200 homes armats) i el FARC (Front Armat Revolucionari Cors), considerat un grupuscle. De tots aquests grups el més important és l'FLNC històric, que el 12 de gener de 1996, el dia abans d'arribar a Còrsega el ministre de l'Interior d'aleshores, va desplegar sis-cents homes armats en una muntanya durant una conferència de premsa clandestina anunciant una treva.

Calen poders reals. En el camp autonomista, l'històric dirigent Max Simeoni desqualifica els qui tenen una visió purament economicista i creuen que tot es resol amb concessions fiscals del govern francès, i que amb la instal·lació d'algunes indústries per crear llocs de feina i riquesa ja n'hi ha prou. Denuncia aquesta visió paternalista de l'estat i els qui se senten com uns fills abandonats sense l'ajut de París, perquè no confien en la vitalitat del poble cors. "Fora de la dependència -diu Simeoni en un article al setmanari *Arritti*- que camuflen amb el nom de solidaritat, per fer-la més noble, no veuen res, ni la llibertat vigilada". Després de reclamar un autèntic poder fiscal i capacitat de legislar, acaba dient: "No es pot prendre el problema del futur de Còrsega per un cap, i ignorar-ne la resta. Cal abordar-lo globalment. L'economia depèn de les institucions; la llengua i la cultura, també. Calen poders reals, si volem tenir un destí en comú a les nostres mans".

Al diari *Le Monde* Jean-Louis Andreani escrivia que en l'un cantó hi ha els qui han comprès que cal moure's, que la solució demana el diàleg, "àdhuc amb aquells de qui no són compartits ni mètodes ni objectius", i que en l'altre hi ha els qui creuen que la solució del

problema cors exigeix l'eliminació dels nacionalistes (una anàlisi que ens recorda el conflicte del País Basc). Acusa els dirigents del poder clànic de ser tan responsables com l'estat de la situació d'atzucac i de subdesenvolupament que ha fet néixer i créixer, a partir dels anys 60, de primer el regionalisme i després el nacionalisme. Entre aquests dirigents clànics hi ha els de l'RPR i els radicals d'esquerra. Els clans dirigits pels neogaullistes controlen el sud de l'illa i els dels radicals d'esquerra el nord.

Al setmanari *Le Nouvel Observateur* François Caviglioli afirmava que Jospin havia canviat d'actitud després de constatar dues coses: 1) els nacionalistes són la segona força política corsa, darrere el centre-dreta i davant una esquerra dividida, i 2) els nacionalistes representen la primera força de contestació social, davant un Partit Comunista afeblit i clientelitzat que no obté ni el 10% dels vots. Els vots nacionalistes i regionalistes sumats són prop del 25%, és a dir, el mateix percentatge de corsos amb greus problemes socials. D'un total de 100.000 corsos actius, n'hi ha 15.000 sense feina, als quals hem de sumar els que fan

cursos de formació o que treballen en feines poc remunerades o gens, o que no tenen perspectives de trobar-ne. Un quart de la població no té feina. Els nacionalistes, segons aquesta anàlisi, són els portaveus d'aquests exclosos, i així la contestació social adquireix un caràcter de revolta identitària.

La majoria és consideren corsos i francesos. A l'illa una enquesta feta pública a mitjan gener donava el resultat que el 76% dels corsos es consideren francesos i corsos i només el 22% se senten o únicament corsos o únicament francesos. Aquest resultat sembla donar suport a una solució de tipus autonòmic. El sonatge dona que el 62% de la població és favorable al reconeixement jurídic del poble cors (el 22% s'hi oposa i 16% no respon); el 62% vol l'ensenyament obligatori de la llengua corsa (el 33% s'hi oposa); el 49% és partidari de suprimir la divisió de l'illa en dos departaments (el 31% la vol mantenir).

Aquestes dades indiquen que aquests últims trenta anys s'han anat estenent, fins a esdevenir majoritàries, algunes de les idees bàsiques del nacionalisme cors. En

Members del grup armat FLNC-històric, el més important de l'illa. Ells, juntament amb cinc grups armats més, van declarar un alto-el-foc sense condicions el passat 23 de desembre.

canvi, si hi ha hagut penetració ideològica, també hi ha rebuig polític, atès que el 62% es declara lluny dels nacionalistes (el 20% s'hi sent pròxim). Aquesta desconfiança s'estén als electes en general: només un 38% els considera capacitats per a resoldre la situació corsa, quan el 65% creu que és el mateix poble cors qui pot resoldre els problemes. Pel que fa al sentiment, a la consciència d'identitat, el 53% dels enquestats se senten o es consideren tant corsos com francesos, 15% més corsos que no pas francesos i un 8% més francesos que no pas corsos. Total: un 76% admet una doble pertinença. Solament corsos, s'hi consideren el 8%; solament francesos, el 14%.

Jerarquia IRA, ETA, FLNC. Xavier Cretiez, mestre de conferències de ciències polítiques a la universitat Paris II, deia el mes de juny de l'any passat al diari *Le Figaro* que hi ha una mena de jerar-

quia entre l'IRA irlandès, l'ETA basca i l'FLNC cors, en el sentit que els bascos segueixen molt de prop el conflicte irlandès i els corsos fan igual amb els bascos. Els tres grups armats comparteixen la mateixa aspiració independentista i fan servir la mateixa metodologia: la lluita armada. Ara, en el cas cors, la violència es teatralitza en les "nits blaves": explosió de dotzenes de bombes sense víctimes. A diferència d'ETA, que opera com en una guerra, els corsos han tardat trenta anys a prendre per objectiu el més alt representant de l'estat a l'illa (el prefecte Érignac). "La seva violència no revela tant oposició a l'estat com voluntat d'existir políticament". Cal parlar doncs de l'excepció corsa, atès que l'FNLC fa més política violenta que no pas violència política tipus guerrilla. "Actuant així anuncia l'entrada del nacionalisme en la seva tercera edat. La primera edat, a la fi del segle passat, era de tipus

racial i cultural. Després de la Segona Guerra Mundial arriba el temps de la lluita per l'alliberament nacional. Avui els moviments juguen la carta d'Europa per treure's de sobre l'estat-nació, com a Itàlia o a Escòcia. Una mena de nacionalisme tecnocràtic i pacificat".

Els factors nacionals corsos i estatals francesos, més l'evolució del marc europeu, han donat a Còrsega una nova oportunitat de pau, com a l'Ulster, primerament, i després a Euskadi. Els britànics i irlandesos han sabut aprofitar la conjuntura favorable i superar nombrosos i difícils obstacles. Els espanyols i bascos, no. Ara és l'hora dels corsos i francesos. Cal ser prudents i no fer-se gaires il·lusions perquè el jacobinisme és molt poderós i molt profundament arrelat, encara que no sigui invencible.

Antoni Reig

Descomptes als subscriptors d'EL TEMPS

Truca'ns de dilluns a divendres al
93 309 70 04
PROMETEATRE

Teatre Principal

RENÉ

El musical que trenca amb tot el que està establert

25% de descompte de dimecres a diumenge. Barcelona.

Teatre Borràs

El sopar dels idiotes

25% de descompte de dimarts a divendres. Barcelona.

Romea

La vida es sueño

de Calderón de la Barca

25% de descompte de dimarts a divendres. Barcelona.

Teatre Comediantes

La jaula de las locas

amb 'La extraña pareja' (Paco Morán i Joan Pera)

25% de descompte de dimecres a diumenge. Barcelona.